

R

REVEIL-SERIE

ZONDER VREES
NAAR HET KONINKRIJK

JOANNES BEUKELMAN

No. 533

APRIL 2017

JOANNES BEUKELMAN

Joannes Beukelman werd op 11 maart 1704 te Hoorn geboren. Hier heeft Florentius Costerus gestaan, en ook de bekende Lambertus de Beveren, die de Pelgrimsreis van John Bunyan van aantekeningen voorzag. Beukelman studeerde te Leiden in de godgeleerdheid. In oktober 1725 ontving hij een beroep naar Oost- en West-Blokker, dat wegens zijn minderjarigheid niet geaprobeerd werd door de Staten van Holland en West-Friesland. Op 27 november 1726 werd hij tot predikant bevestigd in zijn eerste gemeente Driehuizen en Zuid-Schermer. Vervolgens diende hij de gemeenten Alblasterdam (december 1728), Zierikzee (januari 1730), Hoorn (juni 1737), Rotterdam (maart 1749) en 's-Gravenhage (oktober 1750). In Hoorn werkte hij samen met zijn vroegere predikant Lambertus de Beveren. Tijdens zijn predikantschap in 's-Gravenhage toonde hij zich vurig Oranjegezind. De stadhouder en andere edelen waren dan ook meer dan eens onder zijn gehoor te vinden.

Op 17 augustus 1757 is hij in 's-Gravenhage overleden, nadat een ernstige ziekte zijn lichaam in korte tijd had gesloopt. Velen betreurden hun

gewaardeerde leraar. In zijn geboortestad werd hij begraven.

Joannes Beukelman was een ijverige predikant, getrouw in zijn prediking, zijn catechiseren en huisbezoeken, en in het handhaven van de tucht. Vele malen diende hij classis of synode als scriba of preses. Hij mocht getuigen dat hij zegen ondervond op zijn prediking, die ontdekkend en overtuigend was. Zijn preekstijl was eerbiedig, ernstig en gevoelig, waardoor hij geliefd was in de gemeenten die hij diende.

Hij bracht geen onnodige geleerdheid of uitweidingen op de preekstoel. In grote lijnen volgde hij de indeling zoals die toen gebruikelijk was: een korte inleiding, een uitleg van de tekst in enkele punten en een toepassing, waarin hij inging op de onderscheiden zielsgesteldheid van de leden der gemeente.

Zelf heeft hij geen preken in druk laten verschijnen. Zijn nagelaten preken werden gekocht door boekdrukker Jan Abraham Bouvink, die ze in de jaren 1773-1777 uitgaf in zeven dikke bundels 'Keurstoffen' en 'Vervolgstoffen'. Zijn zoon, ds. Johannes Wilh. Bouvink begeleidde de uitgaven. In totaal zijn 334 preken uitgegeven.

Bronnen:

- Nieuw Nederlandsch biografisch Woordenboek, deel 7
- Reformatorisch Dagblad, april 2009.

De hiernavolgende preek is afkomstig uit de Bibliotheek “Overjarig koren”, 13e jaargang no. 4 van april 1935, uitgegeven door Uitgeversbureau Firma Romijn & Van der Hoff te Gorinchem. De oorspronkelijke titel luidt: ‘De grote erfenis voor in zichzelf verloren zondaren’. De voorzang was Psalm 65: 2 en 3, en de nazang Psalm 118: 7.

De preek is herschreven in de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands.

ZONDER VREES NAAR HET KONINKRIJK

door

JOANNES BEUKELMAN

*”Vrees niet, gij klein kuddeke, want het is
uws Vaders welbehagen, u het Koninkrijk
te geven.”*

Lucas 12:32

Vooraf

Het heeft de Heere altijd goed gedacht om het nederige en geringe uit het stof te verheffen tot uitmuntende heerlijkheid. Nog steeds is dit Zijn onveranderlijke welbehagen. Dat is geen wonder, want op deze wijze openbaart Hij de rijkdom van Zijn oneindige volmaaktheden op de voortreffelijkste wijze.

Zo laat Hij Zijn eindeloze vermogen zien om een onuitputtelijke schat van volmaaktheden in rijke mate uit te storten op een gering schepsel. Ook Zijn almacht om die geschonken heerlijkheid te beves-

tigen, zelfs als niets eraan meewerkt, maar eerder alles tegenwerkt.

Hij toont daarin ook Zijn goedheid, dat Hij Zichzelf als het hoogste Goed op een milde wijze geeft aan een mens die geen enkele aantrekkelijkheid bezit. Daarbij laat Hij ook Zijn vrijheid zien dat Hij als de Heere met het Zijne doet wat Hij wil (Mattheüs 20:15).

Op deze wijze maakt Hij ook Zijn onafhankelijkheid bekend. Hij is niet afhankelijk van iets wat eerder is geschied of gedaan. Daartegenover blijkt juist temeer hoe de geringe van Hem afhankelijk is. Zo bespeurt men ten slotte Zijn wijsheid, want op deze wijze wordt Zijn lof het meest verkondigd en Zijn Naam het meest verheerlijkt, welke beide het doel zijn van al Zijn werken.

Zou u graag bevestigd willen zien dat God het geringe verheft? Let dan eens op Jakob, David en anderen. Maar waarom zouden we hier bepaalde personen naar voren willen brengen om dit te bevestigen? Let eens op het volk van God in het algemeen. God heeft immers het dwaze en het zwakke der wereld, het onedele en het verachte uitverkoren (1 Korinthe 1:27-28). Het is het eeuwig vrije, soe-

vereine en onveranderlijke welbehagen van God om het geringe en kleine te verheffen tot de uitnemendste heerlijkheid.

Geestelijk armen, machtelozen en kleinen worden uit vrije genade door de hemelse Vader tot de meest dierbare heerlijkheid verheven. Geen rijkdommen van de wereld, geen angstig zwoegen en zorgen voor tijdelijke dingen brengen ons daar. Nee, leeg is het goed van de wereld, zonder dat het de ziel baat. Het is zelfs niet eens in staat om de mens van tijdelijke vrees te bevrijden, zoals de Heere Jezus eens leerde in de gelijkenis van de rijke man. Zijn land had wel gedragen, hij dacht zijn schuren af te breken en grotere te bouwen en in overvloed van weelde lang te leven. Mijn ziel, zei hij, gij hebt vele goederen opgelegd voor vele jaren; neem rust, eet, drink en wees vrolijk. Maar onverwacht klonk deze vreeswekkende stem in zijn oren: Gij dwaas, in deze nacht zal men uw ziel van u afeisen, en wat gij bereid hebt, van wie zal het zijn? (Lukas 12).

Schadelijk voor het verkrijgen van die uitmuntende heerlijkheid is de zorg voor dit broze en vergankelijke leven, voor voedsel, kleding en wat we verder nodig hebben. Al deze dingen zoeken de volken der wereld. Maar voor de uitverkorenen van God

is het passend om voor dingen van meer nut zorg te dragen. Ze moeten niet vragen wat ze eten of drinken zullen, en waarmee zij zich kleden zullen. Daartegen worden ze door de Heere gewaarschuwd. Zij worden juist opgewekt tot een andere zorg van meer belang. Daardoor worden ze zelfs van alle vrees bevrijd voor de dingen van deze tijd. Zoek, zegt de Heere, eerst het Koninkrijk van God en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.

Als we nu letten op de geestelijke armoede, machteloosheid en kleinheid van de zwakke schapen van de Heere, wat zijn ze dan traag om de wijze raad van de Heere te volgen en zo aarzelend in het vinden van het Koninkrijk van God en de voorrechten die daarbij beloofd zijn. Daarom willen we uit de mond van de Heere Jezus aantonen, dat Zijn hemelse Vader juist deze geestelijk arme en machteloze kleinen uit vrije genade wil verheffen tot de meest dierbare heerlijkheid.

O Heere, laat het hart van Uw volk hieronder verkwikt worden en geef dat de natuurlijke mensen door dit woord gelokt mogen worden en met nieuwe ijver in hun hart werkzaam worden. Amen.

Onze tekst is dus Lukas 12 vers 32:

“Vrees niet, gij klein kuddeke, want het is uws Vaders welbehagen, u het Koninkrijk te geven.”

De inhoud van deze woorden omvat de grote erfenis die de arme vromen, ook zelfs de allerarmsten onder hen, zeker kunnen verwachten. Dit wordt door de Heere Jezus naar voren gebracht, opdat deze arme vromen toch maar niet zouden vrezen.

We letten in deze woorden op:

1. de vriendelijke aanmoediging: *Vrees niet, gij klein kuddeke*; en
2. de gunstige verklaring die gegrond is op de wil van de Vader: *Want het is Uws Vaders welbehagen u het Koninkrijk te geven.*

We besluiten met een kort woord ter toepassing.

1.

In ons eerste punt overdenken we eerst de treffende aanduiding: *Gij klein kuddeke*, en daarna een bestrijden van alle verkeerde vrees in hen: *Vrees niet.*

a. *Een treffende aanduiding.*

Na Zijn toespraak tot de schare wendde de Heere Zich tot Zijn discipelen, zoals we in vers 22 van ons

teksthoofdstuk zien. Dat zijn de apostelen om Hem heen en de andere leerlingen die bij Hem waren. Maar niet alleen tot dezen, maar in hun persoon ook tot de gehele menigte der uitverkorenen, die door de prediking van het Evangelie bekeerd zouden worden en geloven. Dit valt af te leiden uit Markus 13:37, waar de Heere Zelf tot Zijn discipelen zegt: ‘En wat Ik u zeg, dat zeg Ik allen’. Daaruit blijkt dat de grote Heere Jezus heel Zijn volk dat er toentertijd was en er in het vervolg ooit zou zijn, niet alleen noemt een ‘kuddeke’, maar ook een ‘klein kuddeke’ en met nadruk ‘GIJ klein kuddeke’. Het is in de Bijbel gewoon om Gods volk zinnebeeldig als een kudde uit te beelden. En wel als een kudde schapen volgens de betekenis van het Griekse grondwoord. Asaf zong: ‘Hij voerde Zijn volk als schapen en leidde hen, als een kudde, in de woestijn (Psalm 78:52). ‘Uitlanders zullen staan en uw kudden weiden’, is naar Jesaja 61:5 de belofte aan Sion. ‘Gij dan’, schreef Micha over de Opperherder, ‘weid Uw volk met Uw staf, de kudde van Uw erfenis, die alleen woont (Micha 7:14). Dit lezen we ook op veel andere plaatsen. Die naam is ook eigen aan Gods gunstgenoten. De ware christenen worden tezamen terecht als een kudde uitgebeeld.

De redenen daarvoor zijn de volgende:

- Vanwege hun grote aantal, zoals een kudde uit een menigte van vee bestaat. Want al is het volk des Heeren in vele opzichten maar een klein kuddeke, zoals wij hierna in het vervolg zullen aantonen, nochtans op zichzelf in aanmerking genomen, zijn het er ook velen. ‘Velen zullen komen van oost en west en zullen met Abraham, Izak en Jakob aanzitten in het Koninkrijk der hemelen (Mattheüs 8:11). Honderdvierenviertigduizend en dan nog een schare die niemand tellen kan (Openbaring 7:4 en 9).
- Een kudde bestaat uit velerlei soorten vee. Zo is Gods volk niet alleen groot in aantal, maar ze bestaat ook uit een verscheidenheid van gelovigen. Er zijn zwakke en sterke, er zijn ouden en jongen in de genade, van verscheidene gestalten en eigenschappen, vaders, jongelingen en kinderen (1 Johannes 2:13).
- Een kudde wordt geleid van de ene plaats naar de andere. De kerk van Jezus, in het bijzonder nu onder het Nieuwe Testament, heeft ook geen vaste, blijvende plaats. Zij is niet aan een land gebonden zoals onder het Oude Testament. Al vanaf het begin van het Evangelie is ze uitge-

breid naar verscheidene gedeelten van de wereld. Als een kudde van volk tot volk, van land tot land, en van het ene gewest naar het andere. Gedijt zij ergens niet goed, dan komt de Heere en weert de kandelaar van zijn plaats (Openbaring 2:5).

- Die velen zijn en velerlei, zijn nochtans met elkaar verenigd tot één kudde. In de kerk zijn ook die vele en verscheidene gelovigen, op welke plaats en in welk land zij zich ook bevinden, nochtans tot één volk verenigd in één lichaam. Tezamen zijn ze één algemene kerk. Daarom zegt Jezus: 'Ik heb nog andere schapen die van deze stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en het zal worden één kudde en één Herder (Johannes 10:16).
- Een kudde is een bijeengebrachte groep van een aantal onschuldige, stille en lijdzame schapen. Elk van deze eigenschappen op ieder schaap afzonderlijk toepassen, valt nu buiten ons bestek, maar het is ook in het algemeen van Jezus' volk waar. Als ze vertonen wat ze zijn, als het goed met hen is, zijn ze een schilderij van vrede-lievendheid: 'Eensgezind, dezelfde liefde hebbend, van één gemoed en van één gevoelen zijnde' (Filippenzen 2:2).

- Een kudde die op zichzelf hulpeloos is, staat bloot aan veel gevaren en ongemakken. Wat moet ze immers brandende hitte, storm en regenvlagen verduren. Wat loopt ze gevaar door wolven en andere verscheurende dieren die haar uiteen kunnen jagen en verscheuren. Zo is ook het volk van God een arme hoop (Psalm 10:10); een ellendig en arm volk (Zefanja 3:12). Verdrukt, door onweder voortgedreven, ongetroost (Jesaja 54:11). Een prooi voor wolven die de kudde niet sparen (Handelingen 20:29).
- Een kudde schapen is nuttig, nodig en voordelig voor mensen. Dezen maken van de wol en de huid van de schapen hun kleding, van het vlees en de melk hun voedsel, ja bijna alles geeft hun voordeel. Zo bestaat het ware christendom uit vromen, die ook nuttig, nodig en tot zegen zijn voor anderen. Ze zijn de steunpilaren van het land en het sieraad der eeuwen. Ook zijn ze lichten in het midden van een krom en verdraaid geslacht (Filippenzen 2:15).
- Een kudde heeft haar weide waarin ze gaat grazen. Het volk van de Heere Jezus heeft deze ook, en dat is het Woord van God, de genadebeloften en het Evangelie. Ze kunnen weleens met

de dichter van Psalm 23 zeggen: ‘Hij doet mij neerliggen in grazige weiden.’

- Een kudde heeft haar stal waar ze naar binnen wordt gebracht. De gelovigen hebben ook hun kooi, hun stal. Dat is hier de kerk en hiernamaals de hemel, waar zij na hun leven worden binnengebracht. ‘Ik zal het overblijfsel van Mijn schapen Zelf vergaderen en Ik zal ze terugbrengen tot hun kooien’ (Jeremia 23:3). ‘Op een goede weide zal Ik ze weiden, en op de hoge bergen Israëls zal hun kooi zijn.’ Zo spreekt de Heere bij monde van Ezechiël (hoofdstuk 34:14).
- Zoals een kudde ten slotte onder het opzicht van een herder staat, die zijn schapen van de vroege morgen tot de late avond met liefde en trouwe zorg weidt, zo staan de ware begenadigden onder het opzicht van de opperste Herder der zielen. Hij wil ze voortdurend weiden met een niet te vergelijken liefde en trouwe zorg. In het begin brengt Hij ze tot Zijn schaapskooi, wast ze met Zijn bloed, kenmerkt ze met Zijn beeld en kent ze zelfs bij name (Jesaja 43:1). In het vervolg gaat Hij hen voor met Zijn onderwijs, vol van licht, met Zijn leven vol van

deugd en met Zijn lijden dat Hij hun tot een voorbeeld heeft nagelaten (1 Petrus 2:21). De Heere is hun Herder, hun zal niets ontbreken. Hij doet ze neerliggen in grazige weiden. Hij voert ze zachtjes aan zeer stille wateren, Hij verkwikt hun ziel (Psalm 23:1-3). Hij bewaakt ze en stelt Zijn leven voor Zijn schapen (Johannes 10:11). Zachtjes leidt Hij hen die zwak zijn, geneest hen die gewond zijn en zoekt hen die dwalen. En ten slotte, in de avond van hun leven, bij de dood, voert Hij ze ten hemel in. Daar rusten ze van al hun arbeid (Openbaring 14:13).

Maar Jezus noemt hier Zijn volk niet alleen een kudde, maar ook een *klein kuddeke*. Het volk van Jezus is ook in waarheid een klein kuddeke. Want ze hebben een klein hart vanwege hun zeer lage en geringe gedachten van zichzelf. Ze zien dat in alles. Zelfs in hun allerbeste gestalten en daden zijn ze zeer melaats voor de Heere. Daarbij bemerken ze dat hun gebrek nog altijd zo groot is en zoveel voorkomt. Voortdurend moeten ze als niets bezittenden tot de Heere komen. Als gevolg daarvan gedragen ze zich niet alleen als nederigen

voor Hem, maar ze merken daarbij ook op dat hun onkunde in vele opzichten nog zo groot is, evenals hun blindheid. Het geestelijke licht dat ze hebben is nog maar gering. Daarom gedragen ze zich ook als armen van geest (Mattheüs 5:3). Dit is een kleinheid die te prijzen is en door Christus veel wordt aanbevolen.

Ze zijn niet alleen klein omdat velen onder hen maar teer en zwakgelovig zijn, maar omdat zelfs ook de besten en meest gevorderden onder hen nog dikwijls kleinmoedig zijn. Ze gevoelen zich dan ook weleens neerslachtig, zodat hun hart ontroerd wordt (Johannes 14:1). Ook in staat en uiterlijk aanzien naar de wereld zijn ze klein; ze doen weinig van zich spreken en hebben dikwijls ook maar weinig achting. Tot zulke kleinen heeft de Heere beloofd Zijn hand te zullen wenden (Zacharia 13:7). Als Christus daarop ziet, zegt Hij: ‘Ik dank U, Vader! Heere des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt ze de kinderkens geopenbaard. Ja, Vader! Want alzo is geweest het welbehagen voor U’ (Mattheüs 11:25-26). En Paulus zegt: ‘Gij ziet uw roeping, broeders, dat gij niet vele wijzen zijt naar het vlees, niet vele machtigen, niet vele edelen.

Maar het dwaze der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij de wijzen beschamen zou; en het zwakke der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij het sterke zou beschamen' (1 Korinthe 1:26-27). Zo wordt het woord 'klein' in deze betekenis meermaalen gebruikt.

Ook in aantal zijn ze klein, waarom ze een klein kuddeke worden genoemd. Want het aantal der uitverkorenen in de christelijke Kerk is, in vergelijking met hen die verloren gaan, altijd maar zeer klein geweest. Velen zijn wel geroepen, maar weinigen uitverkoren. (Mattheüs 20:16). Maar op zichzelf genomen zijn ze een zeer grote menigte (Openbaring 7:9). Vergeleken met het aantal goddelozen en ongelovigen is de Kerk van ware gelovigen altijd maar een klein kuddeke geweest. Dat was zo voor de zondvloed, in de huisgezinnen der aartsvaders, onder de Joden voor de komst van Christus, en na Zijn komst ook onder de zogenaamde christenen, zoals overduidelijk blijkt uit Zacharia 13:8-9: 'En het zal geschieden in het ganse land, spreekt de HEERE, de twee delen daarin zullen uitgeroeid worden en de geest geven; maar het derde deel zal daarin overblijven. En Ik zal dat derde deel in het vuur brengen, en Ik zal het louteren gelijk men

zilver loutert, en Ik zal het beproeven, gelijk men goud beproeft; het zal Mijn Naam aanroepen, en Ik zal het verhoren; Ik zal zeggen: Het is Mijn volk; en het zal zeggen: De HEERE is mijn God.’ En in Romeinen 9:27 staat: ‘En Jesaja roept over Israël: Al ware het getal van de kinderen Israëls gelijk het zand der zee, zo zal het overblijfsel behouden worden.’

Christus zegt hier met een bijzondere nadruk: *Gij klein kuddeke*. Het is alsof Hij wil zeggen: Van u en tot u, gij klein kuddeke, zeg Ik dit. Daarmee geeft de Heere Jezus te kennen dat dit kleine kuddeke, en ieder die daartoe behoort, Hem heel bekend is. Dat hun geringheid en kleinheid feitelijk niet nadelig voor hen is, maar dat hun uitnemendheid groot is. Juist daarom is voor hen een koninkrijk bereid en heeft dit kuddeke, hoe gering en zwak het ook is, geen grondige reden om te vrezen. Het is alsof Christus zegt: Gij kuddeke, aan Mij bekend, en door Mij bemind en verzorgd, vrees niet, maar laten de leeuwen en de vossen vrezen.

- b. Daarom overdenken we vervolgens het tegengaan van alle verkeerde vrees in hen: *Vrees niet*.

Vrees is een gemoedsaandoening waardoor iemand met benauwdheid en droefheid terneer gedrukt wordt, in het besef van een dreigend kwaad dat boven zijn hoofd hangt.

Wanneer Christus hier zegt: *Vrees niet*, dan maant Hij hen dus niet af van de vrees tegen het kwaad van de zonde om deze te doen of zich daaraan over te geven. Deze vrees vloeit noodzakelijk voort uit de liefde tot God. Ze is gepast en wordt wel in de vromen en godzaligen gevonden, maar niet in de goddelozen. Ook maant Hij hen niet af van de vrees voor allerlei droevig en schandelijk kwaad. Want zulk een vrees is in geen geval te berispen of af te keuren, aangezien ze in de zondeloze Heere Jezus ook te vinden was. Zie daarvoor Hebréeën 5: ‘Die in de dagen Zijn vlees, gebeden en smekingen tot Hem Die Hem uit de dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen geofferd hebbend, en verhoord zijnde uit de vrees’ (vers 7).

Maar Hij maant hun daarmee wel af van een vrees voor schadelijk kwaad die te voorbarig en te onmatig is. Een vrees die onrust in het gemoed, twijfel en moedeloosheid werkt of werken kan. Die hen werkeloos maakt om het goede te doen. Van deze

vrees wordt gesproken in Openbaring 21: ‘Maar de vreesachtigen, en ongelovigen, en gruwelijken, en doodslagers, en hoereerders, en tovenaars, en afgodendienaars, en al de leugenaars, hun deel is in de poel die daar brandt van vuur en sulfer, hetwelk is de tweede dood’ (vers 8).

In het bijzonder maant Christus de gelovigen hiermee af van de vrees voor de eeuwige verdoemenis, alsof die hen misschien nog zou kunnen overkomen, zodat ze over hun staat twijfelen, en heen en weer geslingerd worden. Van deze vrees heeft Christus de gelovigen immers verlost, opdat ze Hem dienen zouden zonder die vrees (Lukas 1:74). ‘Zo is er dan nu geen verdoemenis voor hen die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest’ (Romeinen 8:1). Door aan deze vrees toe te geven, laag en onstandvastig daaronder voort te leven, doet iemand verachten in het leven van de genade Gods. De apostel schrijft: ‘Toeziende dat niet iemand verachtere van de genade Gods; dat niet enige wortel der bitterheid, opwaarts spuitend, beroering make en daardoor velen verontreinigd worden’ (Hebreeën 12:15). Men mag hierop ook toepassen wat er staat in 1 Johannes 4: ‘Er is in de liefde geen vrees, maar de volmaakte

liefde drijft de vrees buiten; want de vrees heeft pijn, en die vreest, is niet volmaakt in de liefde' (vers 18).

Eveneens maant Hij hen af van de vrees voor lichamelijke straffen en voor het sterven. Dat is een uiting van grote moedeloosheid, die door de zwakte van het vlees iemand ertoe zou kunnen brengen Christus te verloochenen. In dit verband schrijft Petrus ook aan de gelovigen: 'Maar indien gij ook lijdt om de gerechtigheid, zo zijt gij zalig; en vrees niet uit vrees voor hen, en word niet ontroerd; maar heilig God de Heere in uw harten; en wees altijd bereid tot verantwoording aan eenieder die u rekening afeist van de hoop die in u is, met zachtmoedigheid en vreze' (1 Petrus 3:14-15).

Hij maant hen ook af van de vrees voor afval, alsof zij uit de genade zouden kunnen vallen. Dat is volstrekt onmogelijk, omdat God onveranderlijk is, evenals Zijn gunst en genade. 'Want Ik, de HEERE, word niet veranderd. Daarom zijt gij, o kinderen van Jakob, niet verteerd' (Maleachi 3:6). En in Romeinen 11: 'Want de genadegiften en de roeping Gods zijn onberouwelijk' (vers 29).

Ten slotte maant Hij hen af van de vrees voor en het wantrouwen in de goddelijke almacht en ge-

trouwheid in het vervullen van Zijn beloften. In het bijzonder van die beloften, dat hun alle aardse goederen zullen worden toegeworpen. Deze vrees is onbetamelijk. Daarvan mag men zeggen met Christus: ‘Wat zijt gij vreesachtig, gij kleingelovigen?’ (Mattheüs 8:26). Over deze kleingelovigen spreekt Christus hier in het bijzonder.

Omdat nu al deze vrees voortspruit uit gebrek of uit zwakheid van het geloof en de hoop, maant Christus hen daarvan af.

Tegelijkertijd vermaant Hij de Zijnen tot een levend geloof. Zij moeten daarnaar staan om veel en voortdurend hun geloof levend te houden. Hij vermaant hen tot een vaste hoop, om daarin niet te verzwakken, maar er meer in bevestigd te worden. Ook tot een vast vertrouwen om in alles goede moed te houden. Daarom zei Christus tot de Zijnen: ‘In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar heb goede moed, Ik heb de wereld overwonnen’ (Johannes 16:33). Hij wekt hen verder op om standvastig geestelijke vijanden geestelijk tegen te staan, zoals Hij daarom aan de Engel van de gemeente te Smyrna door Johannes heeft laten schrijven: ‘Vrees geen van de dingen, die gij lijden zult. Zie, de duivel zal

enigen van u in de gevangenis werpen, opdat gij verzocht wordt; en gij zult een verdrukking hebben van tien dagen. Wees getrouw tot de dood, en Ik zal u geven de kroon des levens' (Openbaring 2:10). Ten slotte vermaant Hij tot een ernstige en aanhoudende werkzaamheid in het zoeken van het Koninkrijk van God, volgens de samenhang van dit vers met het voorgaande 31ste vers. Deze afmaning van alle vrees is gepast omdat ze gericht is tot een klein kuddeke dat in zichzelf vreesachtig en zwak is, en blootgesteld aan zeer veel gevaren en bittere vijanden. Maar ze vindt geen steun in eigen kracht of eigen waardigheid, maar heeft haar grond alleen op het vaste fundament Gods, dat staat, hebbende dit zegel: 'De Heere kent degenen, die de Zijnen zijn' (2 Timotheüs 2:19).

2.

In de tweede plaats overdenken we de reden die Christus opgeeft om niet te vrezen: *Want het is Uws Vaders welbehagen u het Koninkrijk te geven.*

Christus spreekt hier van het Koninkrijk waarover Hij in het voorgaande 31ste vers ook gesproken heeft. Hij bedoelt hiermee niet het algemene ko-

ninkrijk van God, dat het koninkrijk van de natuur wordt genoemd, en dat aan alle drie de goddelijke Personen toebehoort en gemeenschappelijk is. Hier bedoelt Hij echter het bijzondere Koninkrijk, dat God in Christus heeft opgericht, namelijk het Koninkrijk der genade, waarvan we lezen: ‘Want het Koninkrijk Gods is niet spijs en drank, maar rechtvaardigheid, vrede en blijdschap door de Heilige Geest’ (Romeinen 14:17). Of zoals we in 2 Petrus 1 lezen: ‘Want alzo zal u rijkelijk toegevoegd worden de ingang in het eeuwige Koninkrijk van onze Heere en Zaligmaker, Jezus Christus’ (vers 11). Dit Koninkrijk is het geestelijke Koninkrijk van de Messias, dat Hij eertijds tegelijk met het burgerlijke opperbestuur onder de Joden gehad heeft. Daarom heten de Joden ook in algemene zin de kinderen van het Koninkrijk. Met deze benaming staat er van hen geschreven, dat de kinderen van het Koninkrijk zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis, waar weinig zal zijn en knersing der tanden (Mattheüs 8:12). Christus zei ook tot hen: ‘Daarom zeg Ik u dat het Koninkrijk van God van u zal weggenomen worden en aan een volk gegeven, dat zijn vruchten voortbrengt’ (Mattheüs 21:43). Dit Koninkrijk zou onder het Nieuwe Testament

verder worden uitgebreid naar alle volken. Dat is ook beloofd door de profeten: ‘Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een Koninkrijk verwekken, dat in eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat Koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden; het zal al die koninkrijken vermalen en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan’ (Daniël 2:44). En Johannes de Doper roept uit: ‘Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen’ (Mattheus 3:2). Christus Zelf verkondigt dat dit Koninkrijk gekomen is: ‘De tijd is vervuld, en het Koninkrijk Gods nabijgekomen; bekeert u en geloof het Evangelie’ (Markus 1:15).

Verder spreekt Christus hier over het *geven van dit Koninkrijk*.

Het Koninkrijk wordt gegeven *in* dit leven door de hemelse roeping, wanneer een uitverkorene getrokken wordt uit de macht der duisternis in het Koninkrijk van de Zoon van God (Kolossensen 1:13). Dan wordt hij daartoe geleid, geeft zich over en wordt metterdaad aangenomen in dit Koninkrijk om een vrijwillig onderdaan daarvan te zijn en eeuwig te blijven. Dit Koninkrijk wordt hem ook gegeven,

als de goederen daarvan aan hem geschonken worden: rechtvaardigheid, vrede en blijdschap door de Heilige Geest (Romeinen 14:17). Daardoor begint hij te ervaren hoeveel heil en zaligheid er in dit Koninkrijk is. Verder wordt het hem gegeven als zijn eigen zondige en tegenstrevende vlees meer wordt geslagen en ten onder gebracht. De overleggingen worden terneer geworpen, en alle hoogte die zich verheft tegen de kennis van God en alle gedachten worden gevangen geleid, tot de gehoorzaamheid van Christus (2 Korinthe 10:5).

Ten slotte wordt dit Koninkrijk hem gegeven wanneer alles aan hem wordt onderworpen, zodat hij er recht op heeft en het in eigendom verkrijgt.

‘Niemand dan roeme op mensen, want alles is uwe. Hetzij Paulus, hetzij Apollos, hetzij Cefas, hetzij de wereld, hetzij leven, hetzij dood, hetzij tegenwoordige, hetzij toekomstige dingen, zij zijn alle uwe’ (1 Korinthe 3:21-22). Zo moeten alle dingen voor hem medewerken ten goede (Romeinen 8:28).

Na dit leven wordt dit Koninkrijk ten aanzien van de ziel terstond gegeven bij het sterven. ‘Want wij weten dat, zo ons aardse huis van deze tabernakel gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben,

een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen' (2 Korinthe 5:1). En ten aanzien van het lichaam wordt dit Koninkrijk op de laatste dag aan hem geschonken, wanneer het lichaam weer zal opgewekt worden. 'Want de laatste vijand, die teniet gedaan wordt, is de dood (1 Korinthe 15:26). Daarop zal de heerschappij over alles voor eeuwig aan de verheerlijkten geschonken worden. 'De oprechten zullen over hen heersen in die morgenstond' (Psalm 49:15). Zij zullen dan ook zitten op tronen, oordelend de twaalf geslachten Israëls (Mattheüs 19:28). De God des vredes zal de satan onder hun voeten verpletteren (Romeinen 16:20) en zij zullen met Christus zitten in Zijn troon zoals Hij met Zijn Vader gezeten is in de troon van Zijn Vader (Openbaring 3:21).

Het zal *u* gegeven worden, dat wil zeggen, aan u allen, aan eenieder van u die tot dat kleine kuddeke in waarheid behoort. De Heere voegt in deze woorden twee uitdrukkingen bijeen, opdat het geheel nog sterker benadrukt zou worden.

Dit Koninkrijk zal aan u zeker en onweerstaanbaar gegeven worden, want Hij Die het geven zal, is Uw Vader. Hij is van nature en van eeuwigheid Mijn

Vader, wil de Zaligmaker zeggen. Maar Hij is ook door wedergeboorte en aanneming tot kinderen in de tijd uw Vader geworden. Hij draagt als een Vader ook voor u zorg. Hij is meer dan allen, zodat niemand u kan rukken uit de hand van Mijn Vader (Johannes 10:29). Die barmhartige en getrouwe hemelse Vader, Hij zal dat Koninkrijk aan u geven. Hij schenkt het niet uit uw verdiensten, niet uit van tevoren gezien geloof of goede werken, maar alleen uit Zijn eeuwig vrije welbehagen. Hij heeft het van eeuwigheid gewild, het is het welbehagen van Zijn wil. Christus doelt hier op het eeuwige besluit van de verkiezing, zowel tot de genade in het heden als tot de heerlijkheid hiernamaals.

Ook op andere plaatsen wordt dit genoemd Zijn welbehagen en het welbehagen van Zijn wil, omdat het volkomen vrij is. ‘Ja, Vader! Want alzo is geweest het welbehagen voor U’ (Mattheüs 11:26). ‘Want toen de kinderen nog niet geboren waren, noch iets goeds of kwaads gedaan hadden, opdat het voornemen Gods dat naar de verkiezing is vast bleef, niet uit de werken, maar uit de Roepende. Zo ontfermt Hij Zich dan over wie Hij wil en verhardt die Hij wil’ (Romeinen 9:11 en 18). ‘Die ons tevoren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen,

door Jezus Christus, in Zichzelf, naar het welbehagen van Zijn wil' (Efeze 1:5). 'Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons lief heeft gehad, en Zijn Zoon gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden' (1 Johannes 4:10). Dit verbindt Christus nu door het woordje '*want*' aan de afmaning die hieraan vooraf is gegaan. Dit moet zo worden opgevat, dat hieruit veel redenen kunnen worden opgemaakt om niet te vrezen, omdat hier de woorden van Christus gebruikt worden.

Als ze daarop zien dat hun Koninkrijk een hemels Koninkrijk is, dan is er geen reden om te vrezen. Zou God aan de Zijnen, die Hij een hemels Koninkrijk geeft, ook de aardse dingen niet geven wanneer ze die nodig hebben? Zou Hij deze geestelijke koningen het noodzakelijke voedsel en de kleding weigeren? Waarom zouden ze zo vrezen voor het doden van hun lichaam? Dit opent immers de weg voor hun onsterfelijke ziel om des te eerder tot het volle bezit van het Koninkrijk der heerlijkheid te geraken.

Evenmin hebben ze reden om te vrezen als ze erop letten dat God de Vader van de gelovigen is. Aan Zijn macht en weldadigheid kunnen of mogen de

gelovigen op generlei wijze twijfelen of dat wantrouwen. Psalm 103 zegt immers: ‘Gelijk zich een vader ontfermt over de kinderen, ontfermt Zich de HEERE over degenen die Hem vrezen. Want Hij weet wat maaksel wij zijn, gedachtig zijnde dat wij stof zijn’, vers 13-14. En Jesaja zegt: ‘Doch Sion zegt: De HEERE heeft mij verlaten, en de HEERE heeft mij vergeten. Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontfermt over de zoon van haar buik? Ofschoon deze vergat, zo zal Ik u toch niet vergeten’, Jesaja 49:14-15. En in Johannes 10 zegt Jezus Zelf: ‘En Ik geef hun het eeuwige leven; en zij zullen niet verloren gaan in eeuwigheid, en niemand zal ze uit Mijn hand rukken. Mijn Vader, Die ze Mij gegeven heeft, is meerder dan allen; en niemand kan ze rukken uit de hand Mijns Vaders’, vers 28-29.

Verder, als ze zien op het woord geven, dan worden ze gesterkt tegen de vrees. Als ze door de verdiensten van hun werken of door hun eigen krachten dat Koninkrijk zouden moeten verkrijgen, dan zou het voor eeuwig met hun zaligheid gedaan zijn. Maar God zal hun geven, zowel het willen als het volbrengen van alles wat nodig is om dat Koninkrijk te verkrijgen en in bezit te nemen. Zouden zij dan moeten vrezen?

Als ze letten op dit belangrijke woordje *u*, wat is er dan te vrezen? U bent immers bij name aan de Vader bekend. Al bent u arm, veracht of zeer gering, toch zal aan u allen dit Koninkrijk gegeven worden. Als ze bedenken dat dit Gods eeuwige welbehagen is, zouden ze dan vrezen voor afval? Gods besluit is immers onveranderlijk. De profeet Jesaja zegt: ‘Want de HEERE der heerscharen heeft het in Zijn raad besloten, wie zal het dan verbreken? En Zijn hand is uitgestrekt, wie zal ze dan keren?’ (Jesaja 14:27). Ook zegt hij: ‘Die van den beginne aan verkondigt het einde en van ouds af die dingen die nog niet geschied zijn; Die zegt: Mijn raad zal bestaan, en Ik zal al Mijn welbehagen doen’ (Jesaja 46:10).

Derhalve, vrees niet, gij klein kuddeke, want het is uws Vaders welbehagen, u het Koninkrijk te geven. Ziedaar, zo zijn deze woorden voor uw aandacht uitgelegd.

Toepassing

Laten we met een kort woord ter toepassing afsluiten.

Hier zouden we de Roomsen kunnen weerleggen die als kenmerk van de ware kerk het grote aantal leden noemen, en de uiterlijke pracht en praal. En dat terwijl de ware kerk maar een klein kuddeke is. Of de Roomsen en de Arminianen, daarin dat ze leren dat de verkiezing geschied is uit tevoren gezien geloof of goede werken, terwijl Christus Zelf leert dat de verkiezing geschied is alleen uit Gods vrije welbehagen. Of de Pelagianen die een drieërlei weg tot de zaligheid leren, en dus zeggen dat er zeer velen zalig zullen worden. Maar Christus leert dat er, in vergelijking met de anderen, maar weinigen zalig zullen worden.

Maar we laten dat verder rusten, aangezien ons tekstwoord een zeer geliefd troostwoord is voor de gelovigen. Daarom willen we allereerst tot hun troost en bemoediging enige woorden tot hen spreken.

Al is de ware Kerk, dus u gelovigen, maar een klein kuddeke in kracht en vermogen, toch bent u het onderwerp waarover de zorg van de opperste Herder gaat. De Heere is uw herder, u zal niets ontbreken

(Psalm 23:1). Al bent u, begenadigden, dikwijls onderdrukt, en veracht als een klein kuddeke, toch is ieder van u een kind van de hemelse Vader en een erfgenaam van dat Koninkrijk dat rijk is aan alle goed. Laten de tirannen uw lichaam doden, godzaligen, uw ziel kunnen ze niet doden. Die zal terstond opgenomen worden in het Koninkrijk der heerlijkheid en op de laatste dag weer met uw opgewekte lichaam verenigd worden. Daarom hebt u recht om met de dichter te zingen: ‘Al ging ik ook in een dal van de schaduw des doods, ik zou geen kwaad vrezen, want Gij zijt met mij; Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij’ (Psalm 23:4).

Bent u in uzelf arm, ellendig en nooddruftig, toch zult u, gelovigen, verzekerd zijn van het Koninkrijk van God. Dit zal u door de almacht van uw hemelse Vader gegeven worden. In beginsel is het u reeds gegeven. Bent u in uzelf, onwaardige zondaren en kinderen van de toorn, bedenk dan, begenadigden, dat uw zaligheid niet afhangt van iets in uzelf, maar van Gods welbehagen en van Christus’ verdiensten. Hij heeft dat Koninkrijk al voor u gekocht en betaald.

Bedenk echter, toehoorders, dat deze dingen en deze troost niet voor allen zijn hier aanwezig. Deze vertroostingën zijn alleen voor hen die in waarheid

tot dat kleine kuddeke behoren.

Het volgende is geen genoegzaam en voldoende bewijs dat iemand daarbij behoort.

Dat men uitwendig in de Gereformeerde Kerk is geboren en opgevoed; dat men belijdenis van de leer heeft gedaan en dat men van de middelen der genade veel gebruik maakt. Ook niet dat men veel op heeft met een onderscheidende prediking; dat men de kerkdiensten bezoekt; dat men zich bij de godzaligen voegt en aan hun gezelschappen deelneemt. Ook niet dat men veel kennis van Gods Woord en de waarheid heeft; dat men bidden kan, zelfs bij anderen en in gezelschappen; dat men zeer ernstig is in het spreken en bidden, zodat velen zich daarover verwonderen. Ook niet dat men van de weg naar de hemel en het genadewerk een helder verstand en oordeel heeft; het enigszins begrijpt en daarin toestemt; dat men met verstand en oordeel daarmee werkzaam is, zonder dat het hart zich oprecht daarmee verenigt.

Maar wanneer behoort iemand tot dat kleine kuddeke? Wanneer iemand door God en Christus Zelf is opgezocht, getrokken en door het geloof in waarheid tot Hem is gekomen. Als we de stem van Christus weten te onderscheiden en die alleen maar

zoeken te volgen. Wanneer men er zeer op gesteld is om het keurmerk van Christus, als een schaap van Zijn kudde, te dragen en te tonen. Als men in alle opzichten afziet van zichzelf en van zijn eigen werk en alleen steunt op Christus en Zijn verdiensten; en men zich ervan verzekerd houdt, dat dit ook Gods welbehagen is.

Als het met u zo niet gesteld is, dan wensen we dat u alsnog tot Christus en Zijn klein kuddeke gelokt en overgebracht wordt. Dan zou u ook aan deze vertroostingën deel krijgen.

Neem dit toch ter harte en overweeg het met aandacht of het de Heere behagen mocht u eens zaligmakend te overtuigen, te trekken en tot dit kuddeke over te brengen. Dit kuddeke is door God uitverkoren en door Christus met Zijn dierbaar bloed gekocht. Zij alleen zijn erfgenamen van het geestelijke en eeuwige Koninkrijk. Laat het u niet afstoten dat hun aantal maar gering is en dat hun staat in deze wereld voor het merendeel maar laag en veracht is. Op zichzelf aangemerkt, maken ze een ontelbare schare uit. Maar in vergelijking met hen die verloren gaan, zijn ze maar met zeer weinigen. Is het daarom niet beter met de weinigen zalig te worden, dan met de meesten verloren te

gaan? Die buiten dit kuddeke blijven, hebben alles te vrezen. Ze zullen God ontmoeten als een strenge rechter; Christus als een onverbiddelijke Koning; de goede engelen als uitvoerders van Gods wraak; de duivel als een beschuldiger en wrede beul; de dood als de weg tot de eeuwige pijn; en allerlei tijdelijke rampspoeden als het begin van eeuwige smart en benauwdheden. Moge dit u aangrijpen.

Gelovigen, bedenk dat u dat kleine kuddeke van Christus bent, aan wie de Vader Christus tot een herder gegeven heeft. U die Hij ook aan Christus tot Zijn kudde gegeven heeft. Dank God de Vader en Christus zonder ophouden. Vertoon tegelijkertijd de prijzenswaardige eigenschappen van een schaap van Christus. Vind rust met uw geweten in de leiding van uw Herder, ook bij tegenspoed. Wees klein en nederig in uzelf. Zoek alle vrees, twijfel en wantrouwen af te leggen. Wees in tegenspoed, ja in de dood zelf vol vertrouwen.

Gedraag u zoals erfgenamen van het hemelse Koninkrijk betaamt. Dat Koninkrijk zult u beërven en eeuwig blijvend bezitten.

AMEN

Ja, ik wens abonnee te worden op de Reveil-serie.

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode:

.....

Plaats:

.....

Zend ook een proefnummer aan:

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode

.....

Plaats:

.....

.....
(Handtekening)

In open envelop zonder postzegel zenden aan:

Pieters Media bv
Antwoordnummer 5
4500 WC GROEDE

Uitgave
STICHTING “SMYTEGELT-FONDS”

REVEREIL-SERIE

Voorzitter
Ds. J. Westerink, Urk

Secretariaat
Heereweg 7, 2161 AB Lisse.

Vrije giften en abonnementsgeld
storten op IBAN: NL94 INGB 0000 5814 92
t.n.v. Penningmeester
“Smytegeltfonds”, Putten

Abonnement: € 12,- per jaar (10 ex.)

Opgave nieuwe abonnees en adreswijzigingen
aan:

Pieters Media bv,
Postbus 12,
4503 ZG GROEDE

of per e-mail: reveil@pietersgroede.nl
www.reveilserie.nl